

И тъй, този домовитъ човѣкъ насадилъ лозе. Лозето е емблама на духовния животъ, който съдържа въ себе си условия за прогресъ и развитие. Лозата се отличава съ качеството да пуша надлъжъ своитѣ клонища. Нейнитѣ корени сж по-къси, а клонищата ѝ сж по-дълги, когато у другитѣ растения има една съразмѣрность между коренитѣ и клонищата: колкото сж дълги коренитѣ, толкова и клонищата. У лозата пъкъ е обратно. Тя се взима изобщо като емблема на живота. Затова Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата.“ Той не казва: азъ съмъ крушата, или ябълката, или смокинята, или маслината, а казва: „Азъ съмъ лозата, а вие прѣчкитѣ.“ Христосъ е разбиралъ много добръ естественитѣ науки. Съврѣменнитѣ естественици иматъ едно схващане за растенията, но то е повече механическо. Тѣ раздѣлятъ растенията на извѣстни категории, но какво се крие въ тѣзи категории, това за тѣхъ е *т е р р а* *и н к о г н и т а*. „Т е р р а“ не е бѣлгарска дума. Т а з и д у м а о з н а ч а в а непозната замя, нѣщо непознато, незнайно. Ученитѣ хора наричатъ това нѣщо *инкогнито*. Тѣ го произнасятъ различно. Можешъ да туришъ ударението на първия, на втория слогъ, или на края на думата. Въ английски езикъ има думи, у които ако произношението е малко меко, турятъ на края буквата *t* или *d*. Често окончанията даватъ противоположно значение на думата.

Мнозина отъ васъ сте чели този стихъ: „Имаше единъ домовитъ човѣкъ, който насади лозе и го даде подъ наемъ.“ Ще кажете: защо го даватъ подъ наемъ? Защо учителятъ съгражда училището и вика ученицитѣ си? — Той дава училището подъ